

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. **Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.**
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
εἰς ἄλλοις πόλιν διὰ χροσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ' αὐγούστου Μακί: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Ἰαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — **Fortuné Boisgobey:** ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — **Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου:**
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

**ΕΤΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτά**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀνεγνώρισε τὸν Λαγκοπέζ. (Κεφάλαιον ΚΔ').

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ Γεράρδος ἔκαμε κίνημα ὅπως λάβῃ
τὴν ψυχρὰν χεῖρα τῆς Βιολέττας, ἀλλ' ὁ
Δεβῶτ ἔφθασε τότε πλησίον των σκιρτῶν.

— Ὁ στρατηγὸς σὰς ἀναμένει, κύριε
ἀξιωματικέ.

— Ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς κατα-

στήσω γνωστὸν, ἀνέκραξε θυμωθεὶς ὁ Γε-
ράρδος, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξιωματικὸς ὅπως
δὲν εἶσθε καὶ σεῖς. Στρατηγέ μου, εἰς τὰς
διαταγὰς σας!

Ὁ Δεβῶτ μετὰ τὴν ἐπίπληξιν ταύ-
την ἔσπευσε εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰασπί-
νου, ὅπως παρηγορηθῆ, ὁ δὲ Γεράρδος εἰς
συνάντησιν τῆς Βιολέττας, πρὸς ἣν εἶπε
χαμηλοφώνως·

— Λοιπὸν, κυρία, οἰκτεῖρατε τὸν ἀτυχῆ
αὐτὸν νέον! Ἐπουλώσατε τὴν πληγὴν,
τὴν ὁποῖαν σεῖς ἐπροξενήσατε!

— Μείνετε ἤσυχος, ἀπήντησε διὰ τοῦ
αὐτοῦ τόνου ἡ ἀξιόκρατος γυνὴ.

Οἱ δύο ἱππῶται ἀπεμακρύνθησαν συνο-
δευόμενοι μέχρι τῆς γεφύρας ὑπὸ τοῦ Ἰ-
ασπίνου, τοῦ Δεβῶτ καὶ τῆς Βιολέττας.
Ὁ Βελζιρ ἀπέμεινε μόνος, σκυθρωπός, κα-
τησχυμένος. Αὐτὸς ἐλυπαίτο νὰ φύγῃ.
Ἦθελε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς ἀπίστου ἐ-
ρωμένης, καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχε ποσῶς
τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ ἐν βῆμα μακρὰν τῆς
ἀκτίνας τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ὁ Δεβῶτ ἐπ-
ανῆλθε τρίβων τὰς χεῖρας ἡ Βιολέττα

εβιάδιζε βραδέως, με την κεφαλήν κεκυφίαν, ὁ δὲ Ἰασπίνος, ὃν ὁ Ρυθαντέλ εἶχε καθησυχάσῃ ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ κόμητος Λαβερνή, ἀνέκραξε φαιδρότατα :

— Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ δειπνήσωμεν; πολὺ καλὰ! ἐγὼ λοιπὸν θὰ προσφέρω τὸ γεῦμα.

Καὶ ἠνέφξε τὸν σάκκον, ὃν εἶχεν ἐναποθέσει ἐν τῷ προθαλάμῳ, ἐξαγαγὼν τὴν μεγάλην φιάλην, καὶ τὰ ἐναπομείναντα τεμάχια τοῦ πλακοῦντος, ἅτινα ἀπέθηκεν, ἐπὶ τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

— Εὐγε!... ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! εἶπεν ὁ καλὸς Ἰασπίνος. Ὅτὸ τραπέζι βαπτισιμῆ μου! Ὅτὸ τραπέζι, κυρία! Ὅτὸ τραπέζι, Βελαίρ!

— Δὲν πεινῶ, εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Οὔτε ἐγὼ, ἐψέλλισεν ὁ Βελαίρ.

— Πράγματι, ἡ Βιολέττα εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν ὡρὰ καὶ ὁ κύριος φαίνεται ἀσθενής, εἶπεν ὁ τροφοδότης, εὐτυχῆς διότι ἔβλεπε τριπλασιαζόμενον τὸ μεριδίον τοῦ ἄκουσε, ἀνάδοχέ μου, ἄς φάγωμεν ἡμεῖς οἱ δύο, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος.

— Περιμένει κανένα ;

Ὁ Δεβῶτ ἐκύτταξε μετ' ἀνησυχίας πέριξ αὐτοῦ.

— Ἔχω ἐδῶ ἓνα φίλον πληγωμένον, προσέθηκεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ κοιμᾶται. ἔπειτα αὐτὸ τὸ πλακοῦντιον εἶνε πολὺ βαρὺ δι' ἀνθρώπον πληγωμένον καὶ ἀσθενῆ.

— Ἐμπρός, ἐμπρός! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

Καὶ οἱ δύο δαιτυμόνες ἐπετέθησαν με ὄρεξιν κατὰ τοῦ φαγητοῦ. Ὁ ἀββάς ἀμέσως ἔκοψε καὶ ἔθεσε κατὰ μέρος ἐν καλὸν τεμάχιον τοῦ πλακοῦντος.

— Τὸ μεριδίον τοῦ Γεράρδου, εἶπεν.

— Πιστεύετε, παρετήρησεν ὁ Δεβῶτ, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, ὄχι ἔσφαλα... αὐτός ὁ εὐπατριδῆς, δὲν θὰ δειπνήσῃ μαζί με τοὺς πρίγκιπας ;

— Τοῦ ἀξίζει νὰ δειπνήσῃ καὶ με βασιλεῖς, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος με στόμα πεπληρωμένον. Ἔλα λοιπὸν, Βελαίρ, φίλε μου, προσέθηκε νὰ φάγῃς καὶ τι φαιδρύνσου!

— Ὁ κύριος εἶνε λυπημένος ; ἠρώτησε χυδαίως ὁ Δεβῶτ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ στρέφων αὐτῷ τὰ νῶτα.

— Ὅταν ὅμως εἶνε κανεὶς λυπημένος, πρέπει νὰ τρώγῃ καὶ πίνῃ καλὰ, δὲν λέγω σήμερον, διότι τὸ γεῦμά μας δὲν εἶνε πλούσιον, ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον νὰ κοιμᾶται, καθὼς θὰ κάμω ἐγὼ ἀμέσως. Γυναικοῦλά μου, διέταξα ἡδὴ νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν νὰ κοιμηθῶμεν, ὁ κύριος ἀββάς, ὁ ἀνάδοχός μου, θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν θάλαμον με τὰς κινεζικὰς ζωγραφίας, ὁ κύριος Βελαίρ καὶ ὁ φίλος του, ἐὰν θὰ ἐπανεῖθῃ, θὰ ἀναπαυθῶσιν εἰς τὸν μέγαν θάλαμον με τὰ παραπετάσματα, καὶ ἡμεῖς, γυναικοῦλά μου, εἰς τὴν αἴθουσαν με τὰς εἰκόνας ποῦ βλέπει πρὸς τὸ ἄνδρον, τὴν ὠραιότατην τῆς οἰκίας. Ἔχω τριάκοντα δωμάτια ἐδῶ, κύριοι, καὶ, ἐὰν

τὰ στρατεύματα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος μοῦ ἀφήρασαν τὸ γεῦμα, μοῦ ἀφήκαν ὅμως τὰς κλῖνας μου. Βλέπω, ὅτι νυστάζομεν ὅλοι, προσέθηκεν ὁ Δεβῶτ με ἀνακρέοντερον μειδιάμα. Φίλοι μου, ἔλθετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά σας, ἔπειτα κυρία Δεβῶτ, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ὅχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἤρξατο ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν ὡχρότητα τῆς Βιολέττας καὶ διὰ τὴν φρικίαν τοῦ Βελαίρ, ὀδηγήσατε πρῶτον τὴν κυρίαν εἰς τὸν θάλαμόν της καὶ ἔπειτα φροντίζετε δι' ἡμᾶς.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριοι! ἐν τούτοις ἡ φιλοξενία ἀπαιτεῖ νὰ ἀρχίσω ἀπὸ σᾶς πρῶτον καὶ δι' αὐτὸ ἐπιμένω. Ἔλα, ἀνάδοχέ μου, ὀρίστε εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

Ὁ Ἰασπίνος ἐξεκίνησεν.

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βελαίρ, δὲν θὰ κατακλιθῶ ποτὲ ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ χυδαίου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

— Κύριε, εἶπε μετὰ ζωηρότητος πρὸς τὸν Δεβῶτ ὅστις τῷ ἐδείκνυεν αὐτῷ τὴν κλίμακα, θὰ διαμείνω κάτω, με συγχωρεῖτε! θὰ περιμένω τὸν κόμητα Λαβερνή.

— Ἡμπορεῖτε νὰ τὸν περιμένετε καλύτερα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον.

— Προτιμῶ νὰ μένω ἔξω.

— Ὅπως σᾶς ἀρέσει. Πρόσεχε μήπως λείψῃ τίποτε εἰς τὸν κύριον! ἐφώνησεν ὁ Δεβῶτ πρὸς τὸν ἐπιστάτην με μεγαλοπρέπειαν ὡς νὰ εἶχεν ἄλλο τι ἐκτὸς καθαρῷ ὕδατος νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς φιλοξενουμένους του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἰασπίνος εἶχε πλησιάσει τὸν Βελαίρ, ὅπως τὸν ἐρωτήσῃ χαμηλοφῶνως.

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ μειδιῶν, ἀπολύτως τίποτε! ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἴδω τὸν Γεράρδον.

— Αὐτὸ με καθησυχάζει, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος λίαν ἀνήσυχος! ἐν τούτοις ρίπτων βλέμμα κρύφιον πρὸς τοὺς δύο ἐραστάς, αἵτινες ἴσταντο ὡς δύο εὐγλωττα ἀγάλματα, ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου.

Ὁ Δεβῶτ προσέφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν Βιολέτταν, ἥτις ψυχρὰ καὶ κατηφῆς ἀνῆλθε βραδέως τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, στρεφομένη διαρκῶς πρὸς τὸν Βελαίρ, καὶ ἐκλιπαροῦσα παρ' αὐτοῦ ἐν βλέμμα, ὅπερ ἐκεῖνος ἠρόνηθη.

Βαθμηδὸν ἡ Βιολέττα ἐξηφανίσθη! τὸ φῶς ἐσβέσθη ἐν τῇ κλίμακῃ, μία δὲ θύρα τοῦ πρώτου πατώματος ἐκλείσθη. Ὁ δυστυχῆς νέος εὐρέθη μόνος του με τὰ σκότη, με τὴν σιγὴν καὶ τὴν ἀπελπισίαν.

Κ'

ΑΓΑΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΚΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ

Χάνει τις τὴν ἐρωμένην του, βλέπει σθεννυμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐς λατρεύει, αἰσθάνεται τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου περιβαλλόν τὸ σῶμα, ὅπερ ὁ ἔρωσις ἐφλόγιζεν. Ἡ σάρξ, χωρισθεῖσα τῆς ψυχῆς, καθίσταται χοῦς! τὴν παραλαμβάνει ὁ νεκροθά-

πτης καὶ τὴν κρύπτει! ὁ δὲ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ βλαστήσῃ ἐπὶ τοῦ κλεισθέντος τάφου μία κυψάριστος καὶ εἰς τὴν τετραυματισμένην καρδίαν μία ἀνάμνησις. Εἶτα γλυκὺς λογισμὸς θάπτει βαθμηδὸν τὴν πληγὴν ὡς βάλαμον. Ἀμεινίζεται ὁ ἐραστὴς νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ θανούσα φίλη ἐγένετο ἄγγελος. Ἀγνὴ ἐγκατέλιπε τὴν γῆν! οἱ ὀφθαλμοὶ της πρὶν κλεισθῶσι δὲν εἶδον ἄλλου τὸν ἔρωτα εἰμὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἐραστοῦ. Τὰ χεῖλη της ἀνοιχθέντα ὅπως ἐκφέρωσι τὴν τελευταίαν πνοήν, ἀπέδωκαν εἰς τὸν Πλάστην ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον τὸ πρῶτον φίλημα. Θὰ ἔλθῃ στιγμή καθ' ἣν ὁ ἐραστὴς θὰ μειδιᾷ χέων τὰ δάκρυά του, δάκρυα οὐχὶ πικρά, αἶμα εὐγενὲς ἐξ εὐγενοῦς τραύματος.

Ἄλλ' ἡ ἐρωμένη, ἣν χάνει τις ζῶσαν, ἥς ἡ καρδία ἀπέρχεται καὶ τὸ σῶμα ἀπομένει νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν ἀτυχῆ ὃν ἐπρόδωσε τὴν αἰσχύνην καὶ τὸ μαρτύριον, ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτις ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ὑπολήπτεται πλέον, ἐκείνη τὴν ὁποίαν νομίζει τις πάντοτε ὅτι βλέπει, ὅπως ὁ Βελαίρ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀντεραστοῦ, μειδιῶσαν, σκληράν, ἀνάνδρον, ἀνερχομένην τὴν κλίμακα ἐν πλήρει φωτὶ, ὡς νὰ ἤθελεν ἐπίτηδες νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ὑπεροχὴν αὐτῆς καὶ τὴν ταπεινώσιν τοῦ ἐραστοῦ της, νὰ ἐξυβρίσῃ τὸ ἀτύχημά του, ὦ! ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε ὁ ἄγγελος τῆς τιμωρίας, ὁ κακὸς ἄγγελος, ὁ ἀμείλικτος, φοβερώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου. Οὗτος τοῦλάχιστον παρέχει ἀνάπαυσιν μετὰ τὴν ἀγωνίαν, τὴν λήθην μετὰ τὴν βάσανον.

Ὁ ταλαίπωρος Βελαίρ δὲν ἦτο στιχουργὸς ὅπως ὁ κύριος Κατινά! ἀλλ' ἡ καρδία του ἠσθάνθη πολλὴν πικρὰν ποίησιν κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν ἠσθάνθη πολὺ χολὴν ἀναβλύζουσαν διὰ πρώτην φοράν ἐκ τῆς τόσον ἡπίας ψυχῆς του. Τὸ εἶδωλον ὅπερ ἐλάτρευεν ἐν τῷ βίῳ του ἀνετόπετο! τὸ φῶς τῶν λογισμῶν του εἶχε σβεσθῆ καὶ δὲν ἔβλεπε τίποτε εἰς τὸ μέλλον διὰ μέσου τοῦ ὑγροῦ πέπλου τῶν δακρύων του.

Ἐξω φρενῶν ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀηδίας, ἤρπασε τὴν κιθάραν του καὶ ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ κρημισθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ στέγη! ἔδραμε παρὰ τὸ ἄνδρον, τὸ κείμενον πρὸς τὸν ρύακα, εἶτα δὲ κεκμηκῶς, ἀποθεθαρρυσμένος, ἐσταμάτησε, στρέφων τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀπαισίον ἐκείνην οἰκίαν καὶ ἀνατείων ἐνίοτε τὰς σπασμωδικῶς κινουμένους καὶ παγερὰς χεῖρας του πρὸς τὸν οὐρανόν, κατηφῆ καὶ σιωπηλὸν σύμβουλον, πρὸς ὃν αἶρουσι τὸ βλέμμα οἱ δυστυχοῦντες, ἐνόσω δὲν ἀπελπισθῶσιν ἐντελῶς! διότι τότε τὸ βλέμμα ταπεινούμενον προσηλοῦται εἰς τὴν γῆν.

Ὁ Βελαίρ εἶδε λάμψιν διερχομένην ἐπὶ τῶν ὕλων ἐνὸς παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος, τοῦ μόνου φωτιζομένου ἐξ ὅλης τῆς προσόψεως. Ὅπισθεν τῶν ἐλαφρῶν παραπετασμάτων διέκρινε δύο σκιὰς! ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως! ἀνεγνώρισε τὸν περιέχοντα τὰς εἰκόνας θάλαμον, τὸν

τῆς Βιολέττας μετὰ τοῦ συζύγου της. Ὁ Βελαίρ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὄψεως, ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ὀλίγον ἔλειψε νὰ διατρυπήσῃ τὸ στήθος διὰ τοῦ ξίφους τοῦ· ἀλλ' ὁ ζηλότυπος δὲν αὐτοκτονεῖ εἰμὴ ἀφοῦ ἐξαντλήσῃ πᾶσαν τὴν ὀδύνην. Ἡ ζηλοτυπία εἶνε δίψα ἀσβεστος· ὁ δὲ Βελαίρ δὲν εἶχε πῖε ἀκόμη ἀρκετὸν δηλητήριον.

— Ἀφοῦ παρατηρήσω ἀκόμη τὰς κινήσεις τῶν δύο ἐκείνων σκιῶν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἀφοῦ τὰς ἴδω περιστρεφόμενας τὴν μίαν περὶ τὴν ἄλλην, ἀφοῦ τὸ φῶς ἐκείνο τὸ ὅποσον μὲ χλευάζει σθεσθῆ εἰς τὸν θάλαμον, ὅπως ἐσθέσθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν κλίμακα, τότε ναί, τότε θὰ ἐμπήξω τὸ ξίφος εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ θὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμόν. Ἡ ὄχι, καλλίτερα νὰ μείνω νεκρὸς ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ κάθισμα, ὑποκάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην της· διὰ νὰ μὲ ἴδῃ ἡ Βιολέττα αὐριον τὴν αὐγὴν, ὅτε θ' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρόν της ν' ἀναπνεύσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ κκατὰ τὴν ἡμέραν της.

Τὸ φῶς ὅμως δὲν ἐσθέσθη· αἱ σκιαὶ ἀντι νὰ περιστραφῶσι καὶ νὰ προσεγγίσωσι πρὸς ἀλλήλας, ὅπως ὁ ζηλότυπος ἀνέμενε καὶ ἤλπικε — διότι οἱ ζηλότυποι πάντοτε ἐλπίζουσι νέαν ὀδύνην — μετὰ τινὰς ἐπιδεικτικὰς καὶ ἐπιτετηδευμένας χειρονομίας, ἀπέμειναν ἀκίνητοι ἐν σοβαρότητι εἰς ἀπόστασιν ἰκανὴν ἀπ' ἀλλήλων, ὡς νὰ εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ ἀνίας.

Ὁ Βελαίρ ἠναγκάσθη νὰ μὴ αὐτοχειρισθῆ ἀκόμη· ἄλλο τι δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὸ μονότονον καὶ ἐρεθιστικὸν ἐκεῖνο διὰ τὰ νεῦρά του φῶς· οὐδεμίαν πλέον ἔβλεπε κίνησιν· κανένα πλέον δὲν ἤκουε θόρυβον. Ἐν τούτοις ἡ σκιά βραχίονος διέγραφεν ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ παραθύρου χειρονομίαν ἐρωτηματικὴν καὶ βιαίαν, εἰς ἣν ἀπῆντα ἡ σκιά ἐτέρας χειρονομίας ἐπισήμως ἀρνητικῆς.

— Τί συμβαίνει ἐκεῖ μέσα; ἐσκέπτετο ὁ Βελαίρ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀμηχανῶν. Φαίνεται ὡς νὰ φιλονεικοῦν.

Πόσον ἀκριβῶς θὰ ἐπλήρωνε μίαν κλίμακα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν; ἀλλ' οὐδὲν μέσον εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὅπως ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Κάτωθεν τοῦ παραθύρου τῆς Βιολέττας, εἰς τὸ διαμέσον μεταξύ τοῦ ἰσογείου καὶ τοῦ πρώτου πατώματος, ἔκειτο ἀληθῶς καὶ ἐν ἄλλο παράθυρον, τὸ τῆς αἰθούσης ὅπου εἶχε νοσηλευθῆ ὁ Λαγκομπέρζ· ἀλλ' ἐκλείετο τὸ παράθυρον ἐκεῖνο διὰ φύλλων ἐντελῶς λείων, οὐδόλως ἐξεχόντων τοῦ τοίχου καὶ ἐπομένως, μὴ παρεχόντων τὸ ἐλάχιστον στήριγμα πρὸς ἀνάβασιν. Ὁρθούμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὁ Βελαίρ τὸ πολὺ πολὺ ἔφθανε μέχρι ποῦ κρασπέδου τοῦ παραθύρου ἐκείνου.

Ἄλλως τε ὁ Βελαίρ ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε διερχομένην διὰ τοῦ σχίσματος τοῦ παραθύρου ἀκτίνα φωτός. Ἄρα ἡ αἰθουσα ἦτο κατωκνημένη. Ὁ νέος προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ ἂν ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῇ ἦτο ὁ Ἰασπίνος, ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ πιάσῃ διὰ τῆς χειρὸς του τὴν μεγάλην πέτραν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς βᾶσις τοῦ παραθύρου, ἡ-

σθάνθη αὐτὴν σειομένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐφοβήθη μὴ ἐπισύρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ κολοσσιῶν ἐκεῖνο βᾶρος.

— Τί κρίμα νὰ μὴν εἰζεύρω ἂν εἶνε ὁ ἀββάς ἐκεῖ μέσα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βελαίρ· θὰ ἐκτυποῦσα σιγὰ — σιγὰ εἰς τὸ παράθυρον· ὁ ἀββάς θὰ μοῦ ἤνοιγε, θ' ἀνέβαινα ἐπάνω εἰς τὴν κλονιζομένην πέτραν, ἐνῶ ὁ ἀββάς θὰ τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ μέσα μήπως κυλίσῃ καὶ πέσῃ ἐπάνω μου· ἀπ' ἐκεῖ θ' ἀνέβαινα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ φύλλου τοῦ παραθύρου, ἀπὸ τὸ φύλλον δὲ ἔως μὲ τὸν ἐξώστην τῆς Βιολέττας ἡ ἀπόστασις εἶνε ὅσον εἶνε ὁ βραχίον μου. Ἐκεῖθεν θὰ ἔβλεπα τὴν ἀθλίαν!... θὰ ἔμβαινα αἰφνιδίως μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν εἰς τὸν θάλαμον ἐκείνου τοῦ ληστοῦ, τοῦ χωριάτου, τοῦ κλέπτου, ὁ ὅποιος ἔχει καὶ βασιλικὸν διορισμὸν καὶ ὁ ὅποιος μοῦ ἔκλεψε τὴν σύζυγόν μου! Ἄλλ' ἂν κτυπήσω εἰς τὸ παράθυρον καὶ δὲν εἶνε ὁ Ἰασπίνος νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, τί κακὸ θὰ γείνη!

Ὡς βλέπετε, ὁ Βελαίρ ὑπελόγιζεν· ἐσκέπτετο τὴν ἰσορροπίαν τῆς ὀγκώδους πέτρας, ἐσκέπτετο τὰς συνεπείας τοῦ διαβήματός του, ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸν θόρυβον καὶ νὰ προφυλάξῃ τὸ σῶμά του. Πῶς ἀπόστασιν παρεισάγει ὁ τοιοῦτος ἔμφρων ὑπολογισμὸς μεταξύ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους καὶ τοῦ στήθους ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου!

Εἶνε ἀφ' ἐτέρου ἐξηκριβωμένον ὅτι ἡ ὀργὴ ἐλαττοῦται, ὅτε ἀλλάζει τὸ ἀντικείμενον κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκχύνεται, εἰδομεν δὲ ὅτι ἡ στοργὴ τοῦ νέου ἐπέπιπτε νῦν κατὰ τοῦ Δεβῶτ, ἀφοῦ ἐκόχλασε μελετῶσα αὐτοχειρίαν. Δὲν ὑπάρχει φόβος εἰς τὸ ἐξῆς· ἀφοῦ δὲν ἠὲ αὐτοχειριάσθη ὁ Βελαίρ, δὲν θ' αὐτοχειρισθῆ πλέον· ἄλλως τε εἶνε πολὺ περιέργος, ὥστε δὲν θ' ἀποθάνῃ, πρὶν ἐξακριβῶσῃ πᾶν ὅ, τι ἀπομένει αὐτῷ νὰ μάθῃ ὡς πρὸς τὴν ἀπιστίαν τῆς ἐρωμένης του.

Παρακολουθήσατε τὴν βαθμικὴν ἐλάττωσιν τοῦ δεινοῦ· ἀπελπισία στυγνὴ καὶ ἄφωνος κατ' ἀρχάς, ἡ φοβερωτέρα πασῶν· κατόπιν ἐκλυσίς, ἐξ ἧς ἐξεγείρεται τις ἐνίοτε, ὅπως διαπράξῃ παραφορὰν τινὰ, διότι ἡ ἐκλυσίς εἶνε ἐπικίνδυνος, τέλος τὰ δάκρυα, τὰ δάκρυα, ἄτινα πράϋνουσι τὴν ὀργὴν. Μετὰ τὴν ἐκκρηξίν τῶν δακρῶν ἐπῆλθε τὸ πείσμα, τὸ συμβουλεύον τὴν αὐτοχειρίαν, ἀλλ' ἐπὶ μόνῃ τῷ λόγῳ τοῦ νὰ προζενήσῃ δυσαρέσκαιαν εἰς τὴν ἀπιστον. Τέλος ἡ ἰδέα τοῦ νὰ βλάψῃ τὴν Βιολέτταν καὶ τὸν Δεβῶτ, προχωροῦσα τολμηρῶς εἰς τὸ ἔπακρον καὶ ἀπολήγουσα εἰς τὸ ἀδύνατον σημεῖον, τὸ ὄριον, τὸ ὅποσον ἰκανοποιεῖ πάντοτε τὸν ἐρωτόληπτον ἢ τὸν παράφρον.

Ὁ Βελαίρ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης θὰ σκεφθῆ νὰ μεταχειρισθῆ μόνον λελογισμένα μέσα· ἀφότου ἡ ἀπελπισία του μετεβλήθη εἰς μελαγχολίαν, θὰ ὑποφέρῃ μὲν ὁ ταλαίπωρος, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ κάμῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρωσιν.

Διὰ νὰ καθήσῃ κάτωθεν τοῦ παραθύρου τῆς Βιολέττας ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου μὲ

τὴν κεφαλὴν κεκυφίαν, διευθετεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ξίφος του, ὅπερ τὸν ἐνοχλεῖ, ἡ ἑτέρα χεὶρ του συναντᾷ τὴν λαβὴν τῆς κιθάρας του, τῆς ἀγαπητῆς συντρόφου του, τῆς ἐγκαρτερούσης, τῆς πιστῆς, μολονότι ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς ἰδιοτροπίας της κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ὑγρασίας.

Ἄρα τῇ ἐπικρῇ τοῦ ὄργανου, ὅπερ τοσάκις παρηγόρησεν αὐτὸν διὰ τοὺς ἔρωτάς του καὶ τοσοῦτων ἐρώτων ἐγένετο δι' αὐτὸν ἀφορμὴ, ὁ Βελαίρ συνησθάνθη ὅτι εὗρε τὸ ἀληθές του ὄπλον, τὸ ὅποσον ὁσάκις αὐτὸ ἐχειρίζετο, ἠγγίξε τὴν καρδίαν τῶν μᾶλλον ἐρωτολήπτων καὶ τῶν μᾶλλον σκληρῶν.

Ἐρριψε μακρὰν αὐτοῦ ὄλως διόλου τὸ ξίφος, τὸ ἐμποδίζον αὐτὸν νὰ καθήσῃ ἀνέντως καὶ νὰ προσαρμώσῃ τοὺς λεπτοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῶν χορδῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ὁ Βελαίρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐνόμιζεν ὅτι ἐμάντευεν — ὡς νὰ ἦτο δυνατόν καὶ ὅταν ἀκόμη εὐρίσκωνται ἀπέναντί των καὶ ὅταν τὰς βλέπωσι νὰ μαντεύωσιν αἱ ἄνδρες τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν γυναικῶν — ἐκεῖνο τὸ ὅποσον συνέβαιεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῇ περιεχοῦσῃ τὰς εἰκόνας, ἣν ἐξέλεξεν ὁ ἀγαπῶν τὴν μυθολογίαν Δεβῶτ ὡς νῶν τοῦ Ὑμεναίου, εἰμεθα ἠναγκασμένοι ἡμεῖς, οἵτινες γινώσκομεν τὰ πάντα, νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας.

Ἡ θύρα εἶχε κλεισθῆ ὁ Δεβῶτ εἶχεν ἀποπέμψει τὸν θεράποντα καὶ τὴν ὑπηρέτριαν διὰ τῆς κρυφίας κλίμακος. Παρετήρει μὲ ὄμμα φιλάρεσκον λαμπρὰν ἐφεστρίδα ἐκ λειοσηρικοῦ ἀργυροκέντητον, ἐρριμμένην ἐπὶ ἔδρας, ἥτις κατὰ τὴν περιβολὴν ἔμελλε νὰ συνοδευθῆ ὑπὸ πλουσίου νυκτικοῦ σκούφου, μεγαλοπρεποῦς τὸ ὕψος, ἐστολισμένον διὰ ταινιῶν καὶ κεντημάτων, ἀνκλόγων τὸ χρῶμα πρὸς τὴν ἐφεστρίδα.

Ἄλλ' ὁ Δεβῶτ κερδήσας ἐκατομμύρια καὶ προουδύσας ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἐπεθύμει νὰ φαίνεται εὐγενὴς τοὺς τρόπους. Δὲν ἐζήτησε παρὰ τῆς Βιολέττας τὴν ἀδειαν νὰ φορέσῃ τὴν ἐφεστρίδα του. Κάποιος τῷ εἶπεν ἀναμφιβόλως ὅτι οὕτω πῶς προσεφέροντο πρὸς ἀλλήλους, οἱ δούκες καὶ αἱ κόμησσαι, οἱ εὐπατρίδαι, τέλος πάντων.

Ἡ Βιολέττα σκεπτικῆ ἀπέμεινεν ὀρθία, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ μαρμαῦρου τῆς ἐστίας, μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, καὶ τὸ ὄμμα ρεμβῶν, παρακολουθῶν τίς οἶδε τίνα ὀπτασίαν. Ἐνόμιζε τίς ὅτι ἤκουεν, ὅτι ἔβλεπε πᾶν ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς τοῦ Δεβῶτ, τοῦ νυκτικοῦ σκούφου καὶ τῆς πλουσίας ἀργυροκεντήτου ἐφεστρίδος του, μολονότι πρὸς αὐτὰ τ' ἀντικείμενα ἔστρεψε τὸ βλέμμα.

Ὁ Δεβῶτ ἀποτεινὰς τὴν ἐρώτησίν του καὶ μὴ λαβῶν ἀπάντησιν παρηκολούθησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματος τῆς συζύγου του καὶ μειδιῶν ἠλιθίως:

— Σὰς ἠρώτησα, ἐπανελάθεν, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ φορέσω τὴν ὠραίαν μου αὐ-

τὴν ἐφροστρίδα. Τὴν θαυμάζετε, δὲν εἶνε ἀληθής; Σὰς ἀρέσει; σὰς τὴν χαρίζω εὐχαρίστας.

Ἡ Βιολέττα ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ προσέβλεψε τὸν Δεβῶτ μετὰ τῆς ἀπεριγράπτου ἐκπληξέως γυναικὸς κοιμωμένης, τὴν ὁποῖαν ἀφπνίζουσιν, ἐνῶ βλέπει ἐξάσιον ὄνειρον.

— Πῶς εἶπατε; τὸν ἠρώτησε λίαν ἀποτόμως.

Ὁ Δεβῶτ ἐπανέλαβε διὰ τρίτην φορὰν τὴν φιλόφρον αἰτησίαν του, ἣν συνώδευσε τὴν φορὰν ταύτην με ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς ὠραιότητος συζύγου του.

Ἡ Βιολέττα ἀνεσκίρτησεν, ὠρθῶθη καὶ με τρόπον, ὅστις δὲν ἦτο μόνον ἀπότομος, ἀλλὰ καὶ βάνυστος:

— Δὲν βλέπετε, λοιπόν, κύριε, τῶ εἶπε, τί χρῶμα ἔχουν τὰ φορέματά μου αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Ὁ Δεβῶτ ὠπισθοχώρησεν. Ἡ Βιολέττα ἐμελανειμόνευε.

— Πένθημα εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ.

— Τώρα τὸ καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἐνῶ εἶνε πέντε ὥραι σχεδὸν ὅπου εὐρίσκομαι ἐδῶ.

— Εἶδα, ἐψέλλισεν ὁ Δεβῶτ, τόσα ἰμάτια κήκλινα αὐτὴν τὴν ἡμέραν, τοὺς σωματοφύλακας, τὸ ἐλαφρὸν ἰππικόν, ὥστε σχεδὸν ἐτυφλώθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου· τὸ κόκκινον χρῶμα μ' ἐθάμβωσεν, ὡς νὰ εἶχα κυττάζει διὰ πολλὴν ὥραν τὸν ἥλιον. Πῶς! ἔχεις πένθος, σύζυγέ μου; Ὁ πατήρ σου λοιπὸν ἀπέθανεν, ὁ καυμένος;

Τὰς λέξεις ταύτας, προφερθεῖσας μετὰ πολλῆς ἀβρότητας καὶ εὐαισθησίας, ἀκούσασα ἡ νεάνις ἠσθάνθη τὰ δάκρυα ἀνερχόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἀπώλεσε τὸν πατέρα της καὶ ὅτι ἀπέκτα παρόμοιον σύζυγον!

— Μὴ κλαῖης, καλή μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβῶτ· ὁ καυμένος ὁ γέρω Γιλβέρτος εἶνε τώρα εὐτυχής. Τυφλός, παράλυτος, ἀνωφελής εἰς τὸν κόσμον, ἔπασχε πολὺ... Καλὰ ἔκαμε ὁ Θεὸς καὶ τὸν ἐπῆρεν!

Ἡ Βιολέττα ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν θρηνοῦσα.

— Σὲ παρακαλῶ, Βιολέττα, εἶπεν ὁ προμηθευτής, παῦσε πλέον, μὴ καθίστας λυπηρὰν αὐτὴν τὴν στιγμήν, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ τόσον ἀνέμενα διὰ νὰ χαρῶ!

Καὶ προσέθηκε μυρίας ἀλλας ἀνοησίας περὶ τοῦ ἀναποφεύκτου θανάτου καὶ περὶ τῆς μετὰ θάνατον γαλήνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς στερήσεις τοῦ βίου. Συνεπέρανε δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ὠραίων λέξεων:

— Ἄλλως τε ὁ γέρω-Γιλβέρτος δὲν ἦτο προωρισμένος νὰ εὐτυχήσῃ.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις; ἠρώτησεν ἡ Βιολέττα ἀνορθοῦσα τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλά, εἶπε δισταζὼν ὁ Δεβῶτ, ἀφοῦ δὲν ἦτο πλούσιος...

Ὁ Δεβῶτ ὑπέλαβε καγαχάζων:

— ὦ! τὸν καυμένον!... δὲν πιστεύω νὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πολλὰ πλούτη, ὅσα εἶνε τὰ ἰδικὰ μας... οἱ παλαιοὶ στρατιῶται εἶνε ὀλιγαρκεῖς· ἔπειτα, τυφλὸς ὅπως ἦτο, δὲν θὰ ἤμπο-

ροῦσε νὰ διακρίνῃ τὸν χρυσὸν ἀπὸ τὸν χαλκόν.

Ἡ Βιολέττα παρετήρησε τὸν σύζυγον της μετὰ σκληρῆς ἀταραξίας. Ὁ Δεβῶτ ἐφοβήθη μήπως τὴν παρώργισεν.

— Γυναίκα μου, εἶπε, μὴν ὑποθέσης ὅτι ἤθελα ἀρνηθῆ τίποτε εἰς τὸν πατέρα σου, ἂν ἤθελε ζῆση.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀφοῦ τὸν ἐχάσαμεν, πρέπει νὰ παρηγορηθῶμεν· θὰ σὲ κάμω νὰ παρηγορηθῆς με χιλίων εἰδῶν περιποιήσεις· θὰ κάμω ἑορτὰς ὅπως τὴν σημερινήν... ἡμπορεῖ βεβαίως κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι αὐτὴ δὲν ἐπέτυχεν, ἀλλὰ ὑπῆρχον ἐμπόδια καὶ ἄλλην φορὰν, ἐν καιρῶ τῶ δέοντι, θὰ καταβάλω πᾶσαν φροντίδα διὰ νὰ σοῦ φανῶ ἀρεστός.

Ἡ Βιολέττα προσέβλεψεν αὐτὴν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἐλάλει τόσον χυδαίως βασιζόμενος ἐπὶ τοῦ χρηματοφυλακίου του.

— Μέχρι τοῦδε, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβῶτ, πολλαὶ περιστάσεις ἐμπόδισαν τὴν εὐτυχίαν μας· κατὰ πρῶτον ἡ παραγγελία τὴν ὁποῖαν μοῦ ἀνέθεσεν ὁ κύριος Λουβῶν καὶ ἦτις με ἀπεμάκρυνεν εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην στιγμήν τοῦ γάμου μας· ἡ ἀσθένεια τοῦ πατρὸς σου, ἦτις σ' ἐμπόδισε τόσον καιρὸν νὰ ἔλθῃς νὰ με ἐνταμώσης· ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀπουσίαι μου καὶ τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον ἀπῆτει νὰ τηρήσω εἰς ὅλας τὰς ἐργασίας μου ὁ κύριος Λουβῶν, μυστικόν, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τηρήσω ἂν εἶχα σιμὰ μου τόσον λαμπρὰν καλλονήν, ὡς τὴν ἰδικήν σου. Πόσα ὑπέφερα ἐγώ, ὁ περιπαθέστερος τῶν συζύγων, ἐγὼ πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ἐφάνης σκληρὰ!...

Καὶ ἐπλησίασε μειδιῶν· ἀλλ' ἡ Βιολέττα, ὡσεὶ ἀφηρημένη, παρενέβαλεν ἐν κἄθισμα μετὰξὺ των.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβῶτ, ἰδοὺ ὅπου συνηνώθημεν· τὰ πάντα ἦλθον κατ'εὐτυχίαν μετὰ τὸν γάμον μας· τὰ πάντα.

— Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς μου αἶ; Ἀποκαλεῖς αὐτὸν εὐτυχίαν; ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα, τῆς ὁποίας ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ μακρὸν ἀναχαιτισθεῖσα ἐξεραγή βιαία.

Ὁ Δεβῶτ διεμαρτυρήθη.

— Διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις μου ὠμιλοῦσα, αὐτὰς μόνον ἔνοουσα! ἀπήντησεν.

— Δι' αὐτὰς δὲν με μέλει ἐμὲ διόλου, εἶπεν ἡ Βιολέττα, εἰς ἧς τὴν μνήμην ἐπανήρχετο ὁμοῦ με τὴν πικρίαν τῆς ἀνωφελοῦς λύπης καὶ τὴν ιδέαν ὅτι εἶχε θυσιάσει εὐλικρινῆ ἔρωτα, χάριν ἀσχηροῦ καθήκοντος.

— Τέλος πάντων, εἶπε μετὰ μελιτώδους φωνῆς ὁ Δεβῶτ, καὶ ἡ περιουσία δὲν εἶνε κακὸν πρᾶγμα.

— Καλλίτερα ἀξίζει ὁ ἔρως, εἶπεν ἡ Βιολέττα μετὰ κινήματος νευρικοῦ.

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Δεβῶτ ἀνήσυχος.

— Ὁ πρὸς τοὺς γονεῖς ἔρως.

— Βεβαίως· ἀλλ' ὅταν δὲν ἔχη πλέον ἄλλον ν' ἀγαπᾷ ἢ γυναῖκα παρὰ τὸν σύ-

ζυγον, εἶνε εὐτύχημα· νὰ ὁποῦ εἶμεθα εὐτυχεῖς ἡμεῖς· ἄς χαρῶμεν τὴν εὐτυχίαν μας, ἐνόσω εἶμεθα νέοι.

Καὶ ὁ προμηθευτής ἀπομακρύνας τὴν ἐν τῶ μετὰξὺ ἔδραν, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς συζύγου του καὶ προσπαθῶν ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸ βλέμμα του ὅσιν περισσοτέραν ἢ δύνατο ἐρωτικὴν δύναμιν:

— Φιλτάτη μου, εἶπεν, ἄς λησμονήσωμεν τὰ κακὰ καὶ ἄς σκεφθῶμεν μόνον περὶ τοῦ παρόντος. Αἱ θλίψεις θὰ παρέλθουν· ἄς συνάξωμεν ὅσα δυνάμεθα περισσότερα χρήματα καὶ ἔρωτα.

Καὶ προσεπάθησε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ ποδός της, ὅστις ὠπισθοχώρει· ἀλλ' ἀποτυχῶν τοῦ ἐπιχάριτος ἐκεῖνου στηρίγματος ὁ Δεβῶτ ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὰ χεῖλη του ἐφίλησαν τὸ πάτωμα, εὐρέθη δὲ εἰς τὴν στάσιν ἐκεῖνην τὴν κωμικὴν τῶν μεγιστάνων, τοὺς ὁποίους εἶδεν ὁ Γύλλιβερ, λείχοντας τὴν κόριν ἐμπροσθεν τοῦ θρόνου τοῦ μονάρχου των.

Δυστυχῶς ἡ Βιολέττα δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ γελάσῃ, διότι ἀλλέως θὰ εἶχεν εὐλογωτάτην ἀφορμήν, διότι ὁ προμηθευτής ὑπεβάλλετο ἐκουσίως εἰς τοιαύτην κωμικὴν ταπεινώσιν, καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ διὰ κανένα λόγον, προῦκάλει ἐπίτηδες τὴν ἰλαρότητα τῆς συζύγου του. Ἡ κατάσταση αὐτὴ παρατεινομένη θὰ προῦκάλει ἢ τὴν οἰκειότητα ἢ ἔριδα ὀριστικήν. Ἡ οἰκειότης δὲν ἐφαίνετο ἀρεστὴ εἰς τὴν Βιολέτταν, τῆς ὁποίας τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη δὲν διεστάλησαν ὑπὸ μειδιάματος. Προετίμα βεβαίως μᾶλλον τὴν ἔριδα· ἀλλὰ πῶς νὰ ἐρίσῃ μετὰ τοῦ Δεβῶτ, μετ' ἀνδρὸς τόσον ὑποτεταγμένου, ὅστις ἄλλο τι δὲν ἐπεθύμει εἰμὴ νὰ ταπεινωθῇ ἔτι μᾶλλον;

Πῶς δυνάμεθα νὰ περιγράψωμεν τί συνέβαινε εἰς τὴν ψυχὴν τῆς νεάνιδος; Πῶς νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀόριστον κακοδιαθεσίαν της, τὴν λυπηρὰν ἀβεβαιότητά της, ἐτοιμὴν νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀηδίαν ἐξανισταμένην, ἢ ν' ἀπολήξῃ εἰς συνθηκολογίαν ἕνεκα τῆς κοπώσεως; Ἀπέναντι τοῦ συζύγου της, μόνη, παλαιούσα κατὰ τοῦ νέου ἐκεῖνου καθήκοντος φοβερωτέρου παντῶν ἄλλου, διότι δὲν συνίστατο μόνον εἰς μίαν ιδέαν, ἡ Βιολέττα οὐδὲν εὐρίσκε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Δεβῶτ. Ἦθελε νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ δι' ἐπιπλήξων, ἀλλὰ τί θὰ ἔκαμνε ἐκεῖνος; Ἦθελε ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὸν δι' ἐνὸς μειδιάματος, ἀλλὰ τὸν ἀπεστρέφετο. Ὅμοια πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἔπαιζαν ἐπὶ τῶ λόγῳ σημαντικῶν ποσόν, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι πολὺ, διότι ἠλπίσαν πολλὰ νὰ κερδήσωσιν, ἡ νεάνις ἦτις εἶχε χάσει εἰς τὸ δεινὸν ἐκεῖνο παιγνίδιον τοῦ γάμου, ἐπτοεῖτο ὅτε ἐπῆλθεν ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς.

Οἱ κακοὶ παῖκται τότε καταφεύγουσιν εἰς προφάσεις· καὶ πρόφασιν τινα ἴσως ἀνεζήτησε ἡ Βιολέττα πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας διὰ νὰ μὴ πληρώσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Δεβῶτ, ὅστις εἶχε κερδίσει, δὲν εὐρίσκε τὴν πληρωμὴν ὑπερτέραν τῆς ἀξίας ἢ τοῦ δικαιώματός της· ἦτο βέβαιος περὶ τοῦ κέρδους του.

ἔχη φύγη διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Δὲν ἔξυρει κανεὶς σήμερα τί θὰ κάνη αὐριο καὶ οὔτε καὶ αὐτὴ τὸ ἔξυρει.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔχετε καιρὸν νὰ προαγγεῖλετε τὴν ἐπίσκεψίν μου.

— Γιατί; Ἡ πελαῖτίς μου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀνεπίστους συναντήσεις.

— Ἄν τῆς ἐζήτουν τὴν ἄδειαν νὰ σὰς παρουσιάσω, θὰ μοῦ τὴν ἔδιδε, δὲν ὑπάρχει ζήτημα, ἀλλὰ ἡ εἰσοδός σας εἰς ὠριμένην ἡμέραν δὲν θὰ ἦτο πλέον ἐκπληξίς, ἐνῶ θὰ καταχρηθῆ ἂν σὰς δεχθῆ ἀνέλπιστα.

— Λοιπὸν αὐριον, ἂν θέλετε.

— Καὶ γιατί ὄχι σήμερα;

— Σήμερα εἰς τὰς δύο, ἔχω μίαν ὑπόθεσιν.

— Ἔως τὰς δύο ὅμως εἰσθε ἐλεύθερος καὶ ἀκόμη δὲν εἶνε μεσημέρι· ἐγὼ ἐτελείωσα τὸ γεῦμά μου· καπνίζομεν δύο σιγάρα, παίνομεν ἔπειτα ἐν ἀμάξει, καὶ πηγαίνομεν εἰς τῆς κομῆσης.

— Μὰ τί λέτε, γιατρέ· φορῶ σακάκι, καὶ ἡ κόμησθ θὰ ἦνε ἀκόμη εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ἐκεῖνη! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Καθὼς βλέπω δὲν ἔξυρετε λοιπὸν τὰς ἔξεις τῆς. Ἐυπᾷ μὲ τὸ χάραγμα, καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ τὴν εὐρωμεν εἰς τὸν κῆπὸν τῆς νὰ γυμνάξῃ κανὲν ἄλογον ἢ νὰ κάνη γυμναστικὴν.

— Ἄ, ἔτσι λοιπὸν περιποιοῖται τὸν ρευματισμὸν τῆς, εἶπεν ὁ Μαξίμος ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα.

— Ἐχει ἰδιαιτέραν μέθοδον, καὶ μόνον γὰρ τὸν τύπον μὲ συμβουλεύεται.

— Καλὰ, μὰ δὲν πιστεύω ὅτι νομίζετε πῶς θὰ μὲ δεχθῆ μὲ τὴν ἀμαξίνα ἢ ἐνῶ κάνη διὰ πέρασμα εἰς τὸ δίζυγον!

— Μὰ τὸν Θεὸ ναι ἐλησμόνησα νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν εἶνε διόλου κοκέτα. Τὸ γυναικίον αὐτὸ αἴσθημα τῆς εἶνε ἄγνωστον.

— Ὅπως καὶ ὁ ἔρωσ. Ἀλήθεια ἡ κόμησά σας εἶνε φαινόμενον, καὶ δὲν θὰ δυσχερεστηθῶ διόλου ἂν τὴν ἰδῶ μὲ στολὴν τῆς γυμναστικῆς.

— Ὡστε, σύμφωνα. Ἐρχεσθε μαζί μου.

— Ναί, ἀλλ' ἀφήνω σὰς ὑπόλογον τοῦ ἀτόπου τὸ ὅποιον θὰ διαπράξω.

— Δέχομαι καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ὅλα πάγουν θαυμασία. Ἡ κόμησθ θὰ μὰς εὐχαριστήσῃ ὅτι θὰ τὴν διασκεδάσωμεν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἀπὸ σὰς μόνον ἐξαρτᾶται νὰ τὴν ἐπισκέπτεσθε ὅσον συχνὰ θέλετε.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀφοῦ ὅλα τὰ πέρνετε εἰς βᾶρος σας. Σὰς ὑπενθυμίζω μόνον ὅτι εἰς τὰς δύο καὶ μισὴ τὸ ἀργότερον, πρέπει νὰ ἤμαι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

— Εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης! ἐπανάλαβεν ὁ ἰατρός. Τόσῳ τὸ καλλίτερον!

Ἡ κόμησθ κάθηται εἰς τὴν Λεωφόρον Φρεϊδλανδ, δύο βήματα ἀπὸ τὴν πλατείαν τοῦ Ἀσιέρος. Ἐχετε καιρὸν νὰ τῆς κάnete μακροτάτην ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ

μὴ λείψετε καὶ ἀπὸ τὴν συνέντευξίν σας. Διότι ὑποθέτω ὅτι πρόκειται γιὰ κανὲν rendez-vous, προσέθηκε μειδιῶν. Δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος ἐποχὴ νὰ κάνη κανεὶς τὸν περίπικτον τῆς λίμνης. Ἐχει παγωνιά ἔξω.

Ἁ ὑποχρεωτικὸς οὗτος Οὐγγρος ἐφάνη εἰς τὸν Μαξίμον καὶ ὀλίγον ἀδιάκριτος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ τῷ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικὸν τοῦ περιπάτου του, ἀπεκρίθη μετ' ἀδιαφορίας·

— Θὰ δοκιμάσω ἓνα ἵππον εἰς τὰς δύο μισοὺ εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ Λουσιάν.

— Διάβολε! Ἄφοῦ ἀγαπᾷτε τὴν ἵππασίαν θὰ συνεννοηθῆτε ἀριστούργημα μὲ τὴν κόμησθσαν Γιάλτα. Ἰππεύει μὲ τὴν τὸλμην.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶμαι ἰσοδύναμὸς τῆς.

— Κανεὶς δὲν εἶνε ἰσοδύναμὸς τῆς. Πηδᾷ ἐμπόδια πέντε ποδῶν ὕψος καὶ δαμάζει εἰς μίαν ὥραν τοὺς μᾶλλον ἀτιθάσσους ἵππους.

— Μ' αὐτὰ τὰ παιγνίδια θὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι τῆς.

— Αὐτὸ προβλέπουσα μ' ἔχει ἰατρόν τῆς, διότι εἶμαι περισσότερον χειρουργός.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἀποτελεῖτε μέρος τῆς θεραπείας τῆς.

— Τῆς θεραπείας τῆς, εἶνε παρὰ πολὺ. Δὲν μὲ ἀρέσει νὰ τὴν ἀκολουθῶ εἰς τὰς ἐκδρομάς τῆς. Ἐχω πελατεῖαν τὴν ὅποιαν δὲν θέλω νὰ παραμελήσω, ἄλλως τε δὲν μὲ ἀρέσει τὸ δουλικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ κόμησθ ὅμως μόνον εἰς ἐμὲ ἔχει ἐμπιστοσύνην. Ὅχι διότι εἶμαι πολυμαθέστερος τῶν συναδέλφων μου τοῦ πανεπιστημείου, ἀλλ' εἶμαι ἀπλούστερος. Δὲν ἔμπορει νὰ ὑποφέρῃ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι φοροῦν ἄσπρο λαίμοδετῆ ἀπὸ τὸ πρῶν, ἔπειτα δὲ εἴμεθα καὶ συμπατριῶται σχεδόν.

— Μὰ πῶς; Μοῦ εἶπατε πῶς ἐγεννήθη εἰς τὴν Τουρκίαν.

— Ναί, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Οὐγγροὶ εἴμεθα κἀπὼς Τοῦρκοι, ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶμεν τὴν Ρωσσίαν. Εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον παρ' ὀλίγον ἡ πατρίς μου νὰ λάβῃ τὸ μέρος τοῦ Σουλτάνου. Καὶ γὰρ ἐσκέφθην νὰ ὑπηρετήσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ὄσμάν-Πασσᾶ.

— Μήπως ἡ κόμησθ εἰδοίκει κανὲν τάγμα ἀμαζόνων, εἰς τὸν στρατὸν ὁ ὅποιος ὑπερησπίσθη τὴν Πλεύσαν;

— Μὰ νομίζω ὄχι, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Εἶνε ὅμως ἱκανὴ νὰ πάγῃ εἰς τὸν πόλεμον ἂν ἡ ἰδιοτροπία τῆς τὴν σπρώξῃ. Πρὸς τὸ παρὸν καταγίνεται εἰς εἰρηνικὰς διασκεδάσεις.

— Λόγω τιμῆς ἰατρέ, ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην περιέργειαν διὰ νὰ τὴν γνωρίσω, καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω ἄμα τελειώσετε τὸ σιγᾶρον σας.

— Τὸ τελειῶνω στὸ δρόμο, πληρώνομεν, πέρνομεν ἐν ἀμάξει καὶ φεύγομεν.

Ἁ ὑπνρέτης ἔφερε τὴν σημειώσιν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο φίλοι ἔσπευδον

ἐποχοῦμενοι πρὸς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφῶδης, ἀπὸ τῆς προτεραίας εἶχε πέσει πολλὴ χιῶν καὶ ἔπιπτεν ἔτι κατὰ χρονικὰ διαστήματα.

— Ἐλπίζω μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ μὴ τὴν συνοδεύσῃ τὴν Ἀλικὴν ἢ κυρία Μαρτινῶ εἰς τὸ δάσος, καὶ τότε ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ γῆ μόνη. Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ὁ Καρνὸς ἔλθῃ, ἀλλὰ θὰ πιστεύσῃ ὅτι τοῦ κρατεῖ ἡ γῆ, θὰ θυμώσῃ μαζί της, καὶ τότε νὰ θὰ δυσκολευθῶ ἐγὼ νὰ τὸν καταπαύω νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερον.

Πρέπει αὐτὸς ὁ κύριος νὰ φύγῃ.

— Δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὁ θεὸς σας εἶνε ὁ Τραπεζίτης τῆς κομῆσης; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ κύριος Βιλλαγῶς.

— Ναί, καὶ νομίζω ὅτι ἔχει μεγάλο ποσὸν παρακαταθήσει.

— Ὡ! εἶνε πλουσία, παρὰ πολὺ πλουσία. Ἐχει παντοῦ τοποθετήσει κεφάλαια, καὶ τὰ καλλίτερον τοποθετημένα εἶνε εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ!

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιόπου

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινὰ ἄλλα ἀσήμαντα, ὁ Λέων εἶδε τὸν φίλον του κρατοῦντα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν νεάνιδα καὶ προσπαθοῦντα νανοῖξῃ δίδοον εἰς μίαν τῶν θυρῶν, ἐν ἣ συνωστίζοντο πολλοὶ θεαταί. Ταχὺς ὁ Λέων ἐξῆλθε διὰ μιᾶς ἄλλης.

Ὁ Κρίτων διέτρεξε τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ζητεῖ ἓνα φίλον του, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὗρε τὴν ποθυμένην εὐκαιρίαν· πανταχοῦ ἐξετίθετο εἰς τὰ ὄμματα καὶ τα σχόλια τῶν φίλων του, αἶρων τὸ πολυτίμῳ του λάφυρον. Τέλος ἀνεκάλυψε τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου ἔρημον κατὰ τύχην, καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς Βασιλικῆς. Ἄμα εὐρέθη ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐκεῖ παρὰ τὸ παράθυρον, ἔκυψε πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς ροδοχρόου παρειᾶς τῆς θερμὸν φίλημα.

Ἄλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ ν' ἀνανήψῃ ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ἐκστάσεώς του, καὶ ἡ κόρη ἐκ τῆς ἀφελοῦς ἐκπλήξεως, ὁ Λέων εὐρίσκειτο ἐνώπιόν των. Ταχὺς ἔδραξεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν, εἰς δὲ τὸν Κρίτωνα ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς,

— Ἀθλίε, εἶπε· σὲ σέβομαι διότι εὐρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου· εἰ δὲ μὴ, τόρᾳ ἀμέσως θὰ ἔβλεπες πῶς φέρονται εἰς ἐ-

1 Κατὰ τυπογραφικὴν ἀβλεψίαν εἰς τὸν ἀριθμὸν 214 τοῦ φύλλου μας εἰς τὸν δ' στίχον τῆς πρώτης σελίδος τοῦ «Κοιμένου Χερικοῦ» παρεσιέδου τὸ ἐξῆς σπουδαῖον λάθος: σὲ εὐχαριστῶ ἀντὶ θὰ εὐχαριστηθῶ.

κείνους οἱ ὅποιοι προδίδουν τὴν φιλίαν καὶ καταχρῶνται τὴν ἐμπιστοσύνην.

— Κύριε . . .

— Σιωπή, διότι σὲ ραπίζω. . . μὴ θέλῃς νὰ ὄλων σκάνδαλον ἀπόψε; εἶνε ἀσκοπον ὄλωσ διόλου νὰ ταράξωμεν τὴν διασκέδασιν τῶν ἄλλων; πάρε σιγὰ σιγὰ τὸ καπέλο σου καὶ φύγε . . . καὶ ἂν θεωρήσαι προσβεβλημένος διὰ τὴν ἐκδιώξιν αὐτὴν, αὐριοῦ ἔχομεν καιρὸν νὰ λογαριασθῶμεν . . .

Ὁ Ἀστεριάδης ὑπήκουσε φρυάττων καὶ σιωπῶν. Κατήλθε δρομαῖος τὰς κλίμακας καὶ ἐρόφηθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης τοῦ ριγῶν, ἐν ᾧ ἤχει μεσονύκτιον τὸ ὠρολόγιον τῆς Μητροπόλεως. Οἱ βραδεῖς καὶ μονότονοι ἤχοι τοῦ κώδωνος ἐνόμιζεν ὅτι διελάλουν τὴν καταδίκην του: χάριν ἐνὸς φιλήματος, τὸ ὅποτον ἔσπευσε νὰ δρέψῃ ἐξ ἄωρον χειλέων, κατεστράφησαν τὰ σχέδιά του, ἐφωράθη, ὑβρίσθη, ἐδιώχθη, περιεφρονήθη. Φεῦ! οἱ ρεμβώδεις θαμιστὰὶ τοῦ καφείου, οἵτινες ἔμμενον ἀκόμη ἐκεῖ τερπόμενοι εἰς τὸν ἤχον τῆς ἐορτῆς, ἐὼν ἐγνωρίζον πῶς κατέρχονται ἐνίοτε τῶν μεγάρων, δὲν θα ἐπόθουν τὸσφ θερμῶς νὰ εἰσέλθωσι ποτὲ καὶ ἐκεῖνοι . . .

— Ἀχ, Βασιλική! ἔλεγεν ὁ Κρίτων ἐν ᾧ ἤλαυνε τὸ ἀμαξίον του τροχάδην πρὸς τὴν οἰκίαν του· νὰ μὴ με 'ποῦν Ἀστεριάδην ἂν δέ σε ἀποκτίσῃ . . . Δὲν ἤξεύρω πάντε . . . ἀλλὰ θὰ σε ἀποκτίσῃ!

Τὸ σκάνδαλον τὸ ὅποτον ἐφοβήθη τὸσφ ὁ Λέων δὲν ἀπεσοβήθη ἐντελῶς. Ὅλοι παρετήρησαν τὴν αἰφνιδικὴν φυγὴν τοῦ Ἀστεριάδου ὀλίγοι, οἵτινες εἶχον ἀκούσει τὸν Λέοντα ὀμιλοῦντα πρὸς τὸν φίλον του ἀποτόμως, ἀνήγγειλαν τοῦτο εἰς τοὺς ἐρωτῶντας, ἐπιστοποίησε δὲ τὰς διαδόσεις ταύτας ἡ νευρική ταραχὴ, ἣν ἔδειξεν ὁ Λέων δι' ὅλης τῆς λοιπῆς ἐσπέρας. Ταυτοχρόνως ἡ ἀφάνεια τῆς Βασιλικῆς, τὴν ὁποίαν διέταξε νὰποχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐπηύξησε τὴν περιεργίαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτῶσι χαμηλοφώνως, μυρία ὅσα ὑποπτεύοντες, καὶ μὴ δίδοντες πίστιν εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἀδιαθεσίαν, τὴν ὁποίαν προέβαλλεν εἰς δικαιολόγησιν ὁ Λέων. Ὁ Χορτίδης καὶ Σ^α ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κρίνωσιν ἀσφαλέστερον περὶ τῶν διατρεξάντων ὁ φλογερὸς Φωκίων μάλιστα ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Ἐπαλλε βιαίως ἡ καρδίκα καὶ δάκρυα ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μικρᾶς Βασιλικῆς, ἀνερχομένης εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὑπήκουσε ταχέως εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Λέοντος ὡς νευρόσπαστον, ἀνευ ἀντιλογίας, ἀνευ ἐνδομύχου καὶ δυσαρσεκείας, σχεδὸν ἠὲ χαριστιμῆ ἐκ τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῇ τιμωρίας. Καὶ ὤμως δὲν ἠσθάνετο ὅτι ἔπραξεν ὠρισμένον τι κακόν. Κατὰ τί ἔπραξεν αὐτὴ ἐὼν ὁ Κρίτων, προσποιηθεὶς ὅτι ζητεῖ ἓνα φίλον του, τὴν ἀπέμακρυνε τοῦ κόσμου καὶ κύψας τὴν ἐφίλησεν; Ἦτο ἄρα γὰρ μέγα ἀμαρτήμα ἐν φίλημα; . . . Ἐν τούτοις ἠσθάνθη ἀκουσίως ἐντροπήν, φόβον, ἀμηχανίαν, ὅταν παρουσιάσθη ἀποτόμως ὁ Λέων, τὸσον ὠχρὸς, τὸσφ λυπημένος . . . Θεέ μου! εἶχε γίνε

πράσινος σὺν τὴν τσόχα τοῦ μπιλιάρδου, ὅταν ὠμίλει τοῦ Κρίτωνος . . . τὸν δυσηρέστησε πολὺ, χωρὶς νὰ θέλῃ . . . αὐτὸν τὸν τὸσφ καλόν. . .

Τοῦτο ἀνελογίζετο ἡ πτωχὴ κόρη, ριφθεῖσα ἐπὶ τινος ἔδρας ἐν τῷ μικρῷ εὐώδει δωματίῳ της, χωρὶς νὰνάψῃ φῶς. Ταχέως αἰσθανθεῖσα στενοχωρίαν ἠγέρθη, ἐπλησίασε τὸ παράθυρον καὶ ἤγειρε τὸ δρύφρακτον, ἐλκύσασα σιγὰ σιγὰ τὸ σχοινίον. Τῆς νυκτὸς ἡ θεὰ τὴν ἐγοήτευσεν καὶ ἔμεινε ρεμβώδης ἐκεῖ.

Ἐπὶ τοῦ βαθέος καὶ ἀνεφέλου στερεώματος ἐσελαγίζον οἱ ἀδαμάντινοι κόσμοι, ἀποτελοῦντες ἐν τῇ φαινομενικῇ προσηλωσει των τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα ἱερογλυφικά, τὰ κατέχοντα οἰνοεὶ ἀσφαλῶς τὸ μυστήριον τῆς δημιουργίας ὁ γαλαξίας ἐξετείνεται λάμπων ἀπὸ ἀκρου εἰς ἀκρον, νεφύδιον δὲ μελανὸν μὲ παρυφᾶς ἀργυράς, σταματῶν τὸ βλέμμα, διέκοπτεν ἐν τῷ μέσῳ τὴν γραμμὴν τῆς φωσφορώδους αὐτοῦ ἀνχλαμπῆς. Παρὰ τα κράσπεδα τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ ὅπου ἐφήπτετο τῆς γῆς διὰ τῆς μακρᾶς συνεχείας τῶν ἀπέναντι ὀρέων, ὡς ἀκανονίστου μελανῆς σειρᾶς ἀπώτατα διαφαινομένων, ὁ ὀρίζων ἀπέβλαλλε μικρὸν κατὰ μικρὸν τὴν βαθύτητά του καὶ κατέληγεν εἰς φωτεινὴν καὶ γαλακτόχρουν λευκότητα, ἐπιστεφομένην ὑπὸ στρωματῶν ἰωδῶς καὶ γαλατοῦ χρώματος, ἀρρήτου γλυκύτητος; ἐκεῖ ἔλαμπεν ὑπέρυθρος ἡ μόλις ἀνατείλασα ἡμισέληνος, ὡς ὀφθαλμὸς ὑπνηλὸς ἀλλὰ μειδιδῶν. Ἡ πόλις, ἡδὴ περὶ μέσας νύκτας, ἠπλοῦτο βεβυθισμένη εἰς σκότος καὶ εἰς ὕπνον· διεκρίνοντο συγκεχυμέναι αἱ οἰκοδομαὶ εἰς συμπλέγματα μελανὰ στεγῶν καὶ προσόψεων, ὧν τὰ ἄκρα ὑπελευκαινεν ἡ μὴνη, καὶ ἐφ' ὧν ἔλαμπέ πού καὶ που φωτεινόν τι παράθυρον ἡ ἀνέκλυπτεν εἰς τὰ ὕψη σκοτεινὸν κωδωνοστάσιον, ἡ ἐσεῖετο δένδρον κατὰμαυρον ὡς φάντασμα. Ὡς προστάτης ἀκοίμητος, ἐπιβλέπων τὸ κοιμώμενον ἄστυ, ὑψοῦτο ὁ πάνοπτος ὄγκος τῆς Ἀκροπόλεως, ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὁποίας ἡ αἰγλήσεσα ἀνατολὴ ἐπέριπτεν λευκὴν τινα καὶ διαφανῆ σινδὸνα. — Ὑποκάτωθεν τοῦ παραθύρου της, ἐπὶ τοῦ εὐρυτάτου κυκλοτεροῦς ἐξώστου τοῦ μεγάρου, μαρμαρίνου, ὑποβασταζομένου διὰ κίωνων, ἀντανελάτο, προσπίπτον εἰς μέγала φωτεινὰ τετράγωνα, τὸ φῶς τῆς αἰθούσης, διὰ τῶν ὑψηλῶν της ὑαλοφράκτων θυρῶν. Ὑπὸ τους συγκεχυμένους ἤχους τῆς ὀρχήστρας ἐφάνιντο ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ των πλευρῶν τοῦ ἐξώστου αἱ ἀόριστοι σκιαὶ, πολὺ ἀόριστοι, ἀπολλύμεναι ἐν τῷ φωτὶ, αἱ σκιαὶ τῶν στροβιλιζόντων ζευγῶν, ἀναφαινόμεναι καὶ ἀφανιζόμεναι ἀστραπηδῶν μεταξὺ τῶν δονουμένων κροσσῶν τῶν παραπετασμάτων· μίαν στιγμὴν ἐνόμισεν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ὅτι διέκρινε τὸν Λέοντα ἐν τῇ δίνῃ τῶν σκιῶν, καὶ μίαν ἄλλην τὴν ἀνάδοχόν της, ἣτις πόσον θ' ἀνησυχεὶ διὰ τὴν αἰφνιδικὴν ἀδιαθεσίαν της! . . . Καὶ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι στέγης, χαμηλά, ἐκεῖ παρὰ τὴν ὑδρορροήν, ἡ ὑγρασία εἶχεν ἀναπτύξει ἐπὶ τῆς πλίνθου φυτόν, τὸ ὅποτον μελανούμενον ὑπὸ τοῦ

σκότους, ἐδονεῖτο εἰς τὴν αὐρανὸν ὡ βεβαίως, τίποτε δὲν ἐνόει τὸ ἀναίσθητον ἐκ τῶν διαδραματιζομένων περὶ αὐτό . . .

Πάνδημος ἦτο ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη τῆς νυκτὸς· μόλις ἀνήρχετο ὡς βόμβος ἀόριστος μέχρι τοῦ καταφυγίου τῆς κόρης ὁ θύρβος τῆς ἀμαζούσης κατὰ ἐορτῆς· ἐκτὸς τοῦ κρότου βραδυνάσης ἀμάξης καὶ τῶν ὑλακῶν ἐπτοημένου κυνός, οὐδὲν ἄλλο διέκοπτε τὴν σιγὴν. Πλὴν κατ' ἀντίθεσιν, ἐν τῇ μικρᾷ καρδίᾳ τῆς παρθένου ἠγείρετο ἡ πρώτη θύελλα· σύγκρουσις αἰσθημάτων ἀγνωστων, ὡς ἐπιδρομὴ αἰφνιδικὰ ἀνέμων, ἐπήρχετο νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην στήθους ἀστενακτοῦ καὶ ἀλύπου. Νὰ τον ἀγαπᾷ τὸσον καὶ νὰ τον δυσαρσεστήσῃ! . . . χωρὶς νὰ πταιῇ νὰ τῷ προσενησῆ τὸσφ λύπην, νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ διώξῃ τὸν φίλον του, νὰ ψευσθῇ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ εἰς ὅλους, καὶ νὰ τὴν στειλῇ ἔνωρις εἰς τὸ δωμάτιόν της . . .

Μάτην προσεπάθησεν ἐν τούτοις νὰ διευκρινίσῃ τὰ πράγματα, νὰ ἴδῃ κατὰ πόσον ἠμάρτησε, νὰ γνωρίσῃ διατὶ δυσηρέστησε τὸν Λέοντα καὶ πρὸ πάντων νὰ νοήσῃ διατὶ ἔγεινε τὸσον ὠχρὸς . . . πολὺ ὠχρὸς· τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ λύσῃ τὸ δύσκολον πρόβλημα καὶ τοῦ λαθουρίθου τῶν σκέψεων της ἄλλην διέξοδον δὲν εὗρεν εἰμὴ τὰ δάκρυα.

Καὶ ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν.

Ἐξ ὅλων, ὁ Λέων ἠσθάνθη ζωηρότερον τὴν σκιην τῶ φιλήματος. Τῷ ἀπεκάλυψε πολλὰ πράγματα κεκρυμμένα τέως καὶ ἀγνωστα, καὶ τῷ διήνοιξε νέους ὀρίζοντας σκέψεων καὶ ἀποφάσεων. Ἐδοκίμασε λύπην πολλὴν καὶ πικρίαν διὰ τὴν ἄτιμον καὶ αἰσχρὰν τοῦ φίλου του διαγωγὴν. Ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ἀγνότητα ἀπὸ κάλλους τὸσφ ἐξαισίου, παρὰ το ἐκδηλωθὲν ἐνδιαφέρον του, ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας του, δὲν ἦτο μικρὰ ἡ προσβολή— ἂν καὶ ἀπὸ νέον τῆς διαγωγῆς τοῦ Κρίτωνος δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ γενναιώτερὰ αἰσθήματα. Πλὴν ἀσυγκρίτως ζωηρότερον τοῦ πόνου τρωθείσης φιλοτιμίας, ἠσθάνθη συγχρόνως τοὺς νυγμοὺς τῆς ζηλοτυπίας, ὅταν ἔβλεπεν ἄλλον ἐπεκτείνοντα τὰ δικαίωματά του ἐπὶ κτήματος, τὸ ὅποτον μόνος αὐτὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἐδύνατο νὰ διαθέσῃ. Καὶ πῶς νὰ σκεφθῇ χωρὶς νὰ φρυάξῃ δὲν ἐτόλμησεν ἀκόμη ν' ἀτενίσῃ, παρέχον εἰς ἄλλον τὴν ἠδονὴν, ἔστω καὶ ἐνὸς φιλήματος; — Τὸ μικρὸν τοῦτο γεγονός τὸν ἔκαμε νὰ νοήσῃ πόσον ἰσχυρὰ ἦτο ἡ μέχρι τοῦδε ὑποκαυθάνουσα ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνέπνευσαν τὰ θέληγτρα τῆς παρθένου. Ἐβλεπε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ πάθος ἦτο ἡδὴ μέγα καὶ ἀκαταδάμαστον. Δὲν ἦτο ἴσως ἔρως; ἀλλὰ δι' οὐδεμίαν ἄλλην τῶν ἐρωμένων του ἢ τῶν ἐταίρων του, οὐδὲ δι' αὐτὴν τὴν θυγατέρα τοῦ πρέσβεως, ὅταν τὴν ἠγάπα, θὰ ἠσθάνετο τὸσφ ζηλοτυπίαν παράδοξον, ὅσον διὰ τὴν ἀναδεκτὴν τῆς μητρὸς του. Ἐπὶ τέλους . . . τὴν ἠγάπα.

Ἄλλ' ἡ σκέψις αὐτὴ διέστειλε τὰ χεῖλη

του εἰς γέλωτα εἰρωνικόν. «Πρόσεχε, παιδί μου, μὴν ἀτιμάσης τοὺς φίλους μὲ καμμιὰ ρομαντικὴν τρέλα» τῷ εἶπεν αὐτὸς ὁ Ἀστεριάδης, καὶ το ἐνεθυμείτο. Ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐξορίσας πλέον τὰ αἰσθημάτων καὶ ἀπιστῶν εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, στομῶσας ψυχὴν καὶ καρδίαν ἐντὸς τοῦ βορβόρου, ἐν ᾧ ἀνεστρέφετο, τεθωρακισμένος διὰ τῆς χλεύης καὶ τῆς κτητοφρονήσεως ἐναντίον παντὸς ἄλλου καὶ εὐγενούς, πῶς ἦτο δυνατόν τὰ κτηνώδη του ἔνστικτα καὶ τὰς ὁρμὰς νὰ χαρακτηρίζη διὰ κενῶν λέξεων, ἐφ' αἷς πρὸ μικροῦ μόλις ἐγέλα; Ἐρωτὰ αὐτόν; καὶ τότε τί ἔμεινε διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου, τοὺς ἐπιδεικνύοντας τὰ χρυσα κομβία τῆς στολῆς των καὶ τὰ ἐπιστόλια τῆς ἐρωμένης των;

Ἐν τούτοις τὴν ἐπεθύμει καὶ θὰ τὴν ἀπέκτα. Διατί ἄρα γε νὰ καταστήσῃ εὐτυχὴ ἄλλον καὶ ὄχι αὐτόν; Ἄλλὰ πῶς; Σχεδῖόν τι, τὸ ὅποιον εἶχε συλλάβει εἰς τὸν πρῶτόν του ἐνθουσιασμόν, δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀπόβλητον καὶ τόρα, ὅτε τὸ ἔκρινε ψυχρότερον. Θὰ ἐπεχειρήσῃ ἐντελεῖ καὶ ἐπιμελελημένῃ τὴν ἀνατροφὴν τῆς Βασιλικῆς μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου ἔτους τῆς ἡλικίας τῆς εἶνε ὁ ὠραιότερος σταθμὸς εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς κόρης, καὶ διὰ τὴν ἀπόλαυσιν ἤδη τελείας καὶ διὰ τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν ἀσφαλοῦς. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τοὺς γονεῖς τῆς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ θὰ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἠγάπα, καὶ ὅτι τὴν ἀνέτρεφε διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὅσον θὰ ἐκολακεύοντο οἱ πρῶτοι, τόσῳ θὰ δυσήρεστοῦντο καὶ θάνηστταντο οἱ δεῦτεροι· ἀλλ' ὁ Λέων εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του τὰ βίαια λεγόμενα μέσα, καὶ θὰ τοὺς ἔπειθεν εἰς τοῦτο, ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Θὰ ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ ὡς ἰδιορρυθμῶν, θὰ ἐκοπτεν ὡς νήματα βράμβακος τόσας ἐλπίδας κεκρυμμένας εἰς στήθη ἐρωσῶν, θὰ ἐνετρόφα ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν γλυκειάν καὶ ποιητικὴν ζωὴν τῆς μνηστείας, θὰ ἐξέπληττε τοὺς φίλους του καὶ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀκόμη—πλὴν εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐνήργει κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἐὰν ἡ Βασιλικὴ ἐνηλικιουμένη, καθίστατο τῷ ὄντι ἀξία νομίμου γάμου, διατί ὄχι; διατί νάρνηθῇ εἰς τόσον ὠραῖον πλάσμα τῶνος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ τέκνα τοῦ μητέρα τόσον ἐντελεῖ; Ἐὰν τὸν ἀντιπάλον, κορηνύμενος ταχέως, καὶ μὴ βλέπων τίποτε ἐξαισίων εἰς τὴν νεάνίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπως τόρα εἰς τὴν παιδίσκην, ἤρκετο εἰς τὸν ἐξ ἀριστερᾶς χειρὸς γάμον, εἰς ποῖον θὰ εἶχε νὰ δώσῃ λόγον; Οἱ γονεῖς τῆς, εὐηρηγετημένοι ἤδη, θὰ ὑπέκυπτον οἱ γονεῖς τοῦ ἰκανοποιούμενοι, θὰ ἐσιώπων.

Τὸ σχέδιον ἦτο λαμπρὸν τῷ ὄντι καὶ ἀνταξίον τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν πεποιθῆσων τοῦ Λέοντος. Εἶχε δίκαιον ὁ ἦρωὺς μας ὅταν, ἀνακυκλῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ σχεδιάζων τὰς λεπτομερείας τοῦ διαγράμματος, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς καὶ ἔλεγε:

— Ὅπως καὶ ἂν ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα, πάντα μέσα εἶμαι.

Τὴν ἐπομένην τοῦ χοροῦ ὁ Λέων ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀστεριάδου ἐπιστολήν. Ἦτο

ροδόχρους, μυρόβλητος, μὲ στέμμα εὐγενεῖας ἄνωθεν τοῦ κομποῦ μονογράμματος, ὀπισθόγραφος, ἀρχίζουσα δὴλὰ δὴ ἀπὸ τῆς τελευταίας σελίδος ὡς τὰ βιβλία τῶν Τούρκων, ἐπιστολὴ τέλος, τοῦ καλοῦ κόσμου, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Ὁ Λέων τὴν ἀνέγνωσεν ἀπλήτως: Οὐδέποτε ἐπίστευσεν ὁ κύριος Ἀστεριάδης— ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή— ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ παρεξηγηθῇ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ. Ἐὰν χθὲς ἐσιώπων καταπλαγεῖς, δὲν ἐσῆμκινε τοῦτο ὅτι δὲν εἶχε λόγους δικαιολογήσεως. Ποτὲ φίλος τόσῳ στενός, γνωρίζων καλῶς τὰ αἰσθημάτων καὶ τὰς διαθέσεις του, δὲν ἔπρεπε νὰ παρεξηγήσῃ οὕτως οἰκτρῶς τὴν πρὸς δεκαετίδα κόρην θεραπείαν του, θεραπείαν ὅλως διόλου ἀγνήν καὶ ἀνυπόκριτον, ὅποια ἀπῆται ὠραία καὶ χαριτόβριτος παιδίσκῃ. Καὶ ἄλλους ἂν εἶχε σκοπούς, ἡ οἰκία τοῦ φιλοξενούντος δὲν ἦτο βεβαίως τὸ κατάλληλον θέατρον διὰ σκηνῶν τοιαύτης σημασίας, οἶαν εὐηρεστήθη νὰ ποδώσῃ ὁ κύριος Λέων Ρόδιος εἰς ἔν ἀθῶν φίλημα! Διὰ τοῦτο ὁ ἀπότομος τρόπος τοῦ Λέοντος προσέβαλλε καὶ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ὡς εὐπκτριδου, καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὡς εὐγενούς, καὶ τὸν χαρακτῆρά του ὡς ἀνθρώπου ἠθικοῦ καὶ ἐναρέτου, τὴν τιμὴν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ποιούμενου. Διὰ ταῦτα, ἔθεωρεῖτο θανάσιμως προσβεβλημένος, καὶ ἐὰν ἐντὸς τῆς αὔριον ὁ κύριος Λέων Ρόδιος δὲν ἐζήτει συγγνώμην διὰ τὴν ἀνοικεῖον διαγωγὴν του, θὰ ἠναγκάζετο μετὰ λύπης νὰ τῷ πέμψῃ τὸ ἐπισκεπτηρίον του μετὰ δύο μαρτύρων.

— Τοιαῦτα ἔγραφεν ὁ Κρίτων, προσπαθῶν δι' ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ λέξεων κενῶν νὰ ἐξαγνίσῃ ἑαυτὸν πρὸ τοῦ Λέοντος, διὰ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ ὁποῦ ἠλπίζε νὰ προλάβῃ τὰ « αἰματηρὰ ἐπακλόουθα ». Ὁ λόρδος Βύρων εἶπε μίαν τῶν μεγαλητέρων ἀληθειῶν, τὴν ὁποίαν πολὺ συχνὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμῶμαι. « Μόνον ὁ ἀνήθικος ὁμιλεῖ περὶ ἠθικῆς. » Τοῦτο ἀληθεύει καὶ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν μεγάλων, καθὼς καὶ ἐπὶ τῶν μικρῶν. Ὁ πρῶτος λόγος τοῦ μεθύσου εἶνε νὰ σε πείσῃ ὅτι εἶνε νηφάλιος, ὁ κλέπτῃς ὅτι εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, ὁ δειλὸς εἶνε γενναῖος. Ὅταν ἀκούσῃς τινὰ ὁμιλοῦντα διὰ μακρῶν περὶ τοῦ ἠθικοῦ τοῦ μέρους, καὶ ὑποτυποῦντα ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις ὡς ἀξιώματα, ἂν ἦνε γυνή, μὴ τὴν νυμφευθῆς, ἂν ἦνε ἀνὴρ, μὴ τὸν ἐμπιστευθῆς. Ἦθ ἀπατηθῆς μ' ἐξαιρέσειν μόλις ἐνὸς ἐπὶ ἔκκατόν. Ἐγνώρισα κόρην κρατοῦσαν ἀλληγραφίαν μετὰ τῶν ἐραστῶν τῆς, ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς ὡς ἀπὸ ἐμπορικοῦ γραφείου, καὶ μὴ διαστρέφουσαν ἐν ὁμιλῇ ἀνακιδῶς καὶ μέχρι κόρου, εἰς πᾶσαν ἐπιστολὴν τῆς, περὶ οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, περὶ ὑπολήψεως, περὶ ἠθικῆς καὶ περὶ τιμῆς. Νομίζω ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἀστεριάδης δὲν ὑπελείπετο αὐτῆς κατὰ πολὺ.

Ἐν τούτοις ὁ Λέων ἐχάρη καὶ σχεδὸν ἐπέστη ἀναγνούς. Ἦθελε νὰ κολακεύσῃ ἑαυτὸν, νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἠγένησε βεβήλως καὶ ἀκαίρως ἠδονὴν ἀπὸ

τῆς παρεῖδς ἐκείνης τῆς ροδολεύκου καὶ τόσον ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἐπιμόνος ἐξ ἀντιλογίας, ὡς εἶπον καὶ ἄλλαχού, φίλος ἄλλως τε τοῦ κρότου καὶ τῶν ἱπποτικῶν τυχῶν, ἀπεφάσισε νὰ μὴ συγκραταβῇ. Εἰς ἀπάντησιν λοιπὸν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀστεριάδου, συνεννοήθη μετὰ δύο φίλων του, τοῦ ἐνὸς ἀκολούθου παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ ἄλλου δημοσιογράφου— ὅπως διαλαλήθῃ τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ τύπου— ἐξέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰ διατρέχοντα, καὶ περιέμεινε τὴν ἐπομένην ἀταράχως τοῦς μάρτυρας τοῦ ἀντιπαύλου. Δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθωσιν εἰς συνεννόησιν, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας, ἡ πρόληψις τῆς μονομαχίας κατέστη ἀδύνατος. Πρὸς διωρίσθη ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα, ὡς τόπος συνεντεύξεως τὸ Φάληρον καὶ ὡς ὄπλον τὸ πιστόλιον. Δειλὸς κατὰ βᾶθος ὁ Ἀστεριάδης μετῆλθε πᾶν μέσον ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς· ἀλλὰ τὰ πρᾶγματα, ὁσημέραι δεινούμενα, διέψευδον τὰς ἐλπίδας τοῦ θὰ κατέφευγε δ' εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον, προκαλῶν πλαγίως τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἀστυνομίας πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κακοῦ, ἐὰν οἱ μάρτυρές του δὲν τῷ συνίστων, νοήσαντες τοὺς ἐνδοιασμούς του, νὰ κατέλθῃ γενναίως εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὶ ἠγγυῶντο περὶ τῆς σωτηρίας του. Ὁ μονομάχος μικροῦ δεῖν προσεβλήθη, — ἀλλὰ πόσον ἐχάρη ἐνδομύχως! Τὴν 7 π.μ. τῆς ὁρισθείσης ἡμέρας κατῆλθον πάντες εἰς τὴν ἐρημον ἀκτὴν τοῦ πελαίου Φαλήρου. Ἐξ ἀποστάσεως 25 βημάτων ἀντήλλαξαν οἱ ἀντιπαλοὶ σύγχρονον βολήν. Πλὴν τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἐξέφερις τῶν κοιμημένων ἠχῶν. Ὡς ἔγραψαν κατόπιν αἱ ἐφημερίδες, ἡ μία σφαῖρα διήλθε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὠπὸς τοῦ κυρίου Ροδίου, ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα μόλις ἠγγίσε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου Ἀστεριάδου. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἀντιπαλοὶ, ἰκανοποιημένοι, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν μαρτύρων, ἔδιδον ἱπποτικῶς τὰς χεῖρας, οἱ τελευταῖοι μόλις συνεῖχον τοὺς γέλωτας, διότι καλῶς ἐγένωσκον ὅτι τὰ στόμια τῶν πιστολίων ἤσαν ἀβλαβέστερα ἀνθρωπίνων στομάτων— ἀφ' οὗ ἐφρόντισαν, κατὰ τινὰ δυσεξήγητον συνήθειαν, νὰ μὴ περιέχωσι καὶ σφαῖρας τὰ φυσίγγια.

Ἐπειτα συνέχεια.

Γ. Δ. ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρῳ ταχυδρ. τελῶν.]

Pierre Zaccane: « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », Δραχμὰς 4 (4,20)
 Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἢτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλλίης Δέ-Μερβίλλ », (δὲκλῆρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
 Ἰουλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Ἡβλίου » Δραχ. 1 (1,20)
 Victor Hugo: « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μεταφρασις Ἰ. Καραιοῦσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (4,30)

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτά 10.